

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

dividuum est, non constituitur intrinsece per collectionem accidentium.

46 Tercio accidentia recipiuntur in substantia individua: ergo supponunt individuationem substantiæ; probatur antecedens, omne existens à parte rei est individuum; ut late probatum est in Logica contra Platonem, *disp. de natura universalium*; sed accidentia recipiuntur in substantia existente à parte rei: ergo accidentia recipiuntur in substantia individua, & singulari. Probatur minor: substantia in quantum accidentia recipiuntur in illa, est causa illicum; sed omnis causa realis necessario petit existentiam ad causandum: ergo substantia recipit accidentia, ut existens à parte rei. Maior constat ex dictis in *Physicis lib. 1. disp. 4. q. 4.* ubi probavi omnes formas accidentales educi de potentia subiectorum; sed omne illud ex cuius potentia aliquid educitur, est causa realis illius: ergo substantia est causa realis accidentium, & loquor de causalitate mediata, vel immediata. Minor etiam probata est *lib. 2. Physicorum disp. 2. quæst. 4.* ubi probavi existentiam realem esse necessariam ad causandum physice, & realiter: ergo substantia supponitur existens ad omnia accidentia; ergo accidentia nullo modo possunt constituere intrinsece individuationem substantiæ, patet, quia nullum constitutum supponitur ad constitutum; sed substantia individua supponitur ad collectionem accidentium: ergo collectio accidentium non est constitutum individuationis substantiæ. Maior est evidens, quia nihil potest supponi ad suam essentiam; ideo enim homo non potest presupponi ad animal, & rationale; quia animal, & rationale sunt constitutiva hominis, & ideo animal supponitur, & est prius homini, quia homo non constituit animal, & animal in quantum supponitur ad hominem; supponitur cum omnibus suis prædicatis essentialibus; ergo nullum constitutum potest supponi, & esse prius suis constitutivis; sed substantia supponitur ut individua ad omnem collectionem accidentium, ut probatum est: ergo collectio accidentium non est constitutum intrinsecum individuationis substantiæ.

47 Confirmatur: ideo colligunt evidentem omnes Doctores; existentiam substantiæ nullo modo posse constitui per collectionem accidentium, quia existentia substantiæ supponitur ad collectionem accidentium; sed individuat substantia supponitur ad collectionem accidentium: ergo individuat substantia non potest constitui per collectionem accidentium. Adverte ad ea, quæ dicenda sunt *sectione 3. sequentis quæstionis*, quod Thomistæ, qui nobiscum conveniunt, utuntur hac ratione, & quod in collectione accidentium includitur etiam quantitas determinata, vtrum autem hoc ab ipsis consequenter dicatur cum his, quæ dicenda sunt, ipsi viderint, quia omnes solutiones, quas ipsi præbent argumentis, quibus contra illos probamus, materiam signatam quantitate non posse esse principium intrinsecum individuationis, possunt præberi his argumentis, quibus nobiscum in hac parte probant nostram sententiam, quam certam, & indubitatam existimant.

R. P. Idesph. de Peñafiel, Theol. Schol. Tom. I.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta adversaria solvuntur.

Ad primum argumentum, quod desumitur ex 48 definitione Porphyrij respondeo, ipsum non definisse essentialiter, sed solum accidentaliter descripsisse quoad nos; id est in ordine ad nostram cognitionem individuum, ratione cuius nihil contra nostram sententiam colligi potest ex verbis Porphyrij.

Ad secundum ex autoritate sancti Ceberini 49 Boëtij eodem modo responderetur ante solutionem tertij argumenti, in memoriam revocanda sunt breviter illa, quæ diximus in Logica, circa has loquutiones, distinguere essentialiter, vel habere distinctas essentias; tunc enim aliqua dicuntur distinguere essentialiter quando non conveniunt, neque assimilantur in prædicatis essentialibus, prædicata autem essentialia metaphysica existimantur illa; quæ constituunt rem aliquam novum gradum illi conferendo essendi quod sit principium alicuius operationis, vel proprietatis, quod necessario est aliqua differentia specifica, vel gradus superior contrahibilis per illam; cum autem differentia individuales (licet à parte rei sint tam essentielles Petro, sicut rationalitas ut constat ex dictis ad Logicam, non sint principium alicuius operationis, aut proprietatis, sed supponant in ordine metaphysico omne principium operandi, præcipue illud quod est in ordine ad cognitionem scientificam, & evidentem, quæ ut plurimum habetur, sit ut non dicantur differentia essentielles, vel formales, sed tantum individuales, & materiales, & in ordine metaphysico dicimus esse extra essentiam rei, quia metaphysici solum naturam specificam, & quæ in illa includuntur formaliter, vocant essentiam; quia tantum attendunt ad rationes communes pluribus, de quibus facile, & communiter datur scientia, & illa, quæ dicuntur distinguere per has differentias, non dicuntur distinguere essentialiter: sed tantum habere distinctas essentias.

Ad tertium distinguo maiorem quantum ad 50 primam partem, essentialiter metaphysice nego maiorem, essentialiter, realiter, materialiter, & entitative, concedo maiorem, & nego minorem sub eadem distinctione, & ad primam illius probationem, distinguo maiorem, non contineret actu totam quidditatem individui metaphysicam, & formalem, nego maiorem, materiale, & entitativam concedo maiorem, & concedo minorem sub eadem distinctione, & ad probationem minoris concedo maiorem, & minorem sub eadem distinctione, & ad probationem maioris concedo antecedens, & distingue consequens, non contineret actu totam essentiam, metaphysicam, & formalem nego consequentiam, materiale, & entitativam concedo consequentiam, & ad probationem consequentiæ distinguo maiorem, per quod distinguitur essentialiter formaliter metaphysice, concedo maiorem, essentialiter materialiter, & entitative, nego maiorem, & distinguo minorem, eodem modo per quod distinguitur essentialiter formaliter, metaphysice nego minorem, materialiter, & entitative, concedo minorem, & ad probationem minoris concedo maiorem, & distinguo minorem, distinguitur essentialiter

Na liter

liter formaliter, metaphysice nego minorem, essentialiter materialiter, & entitative, concedo minorem; ad secundam probationem eiusdem minoris distinguo maiorem, per differentias essentielles formales concedo maiorem, materiales, nego maiorem; & ad argumentum inde deductum nego primam, & secundam consequentiam; probatio autem illius nullius momenti est, quia supponit falsum, scilicet quod individua distinguantur accidentaliter.

Ad quartum concedo maiorem, & nego minorem, & ad probationem illius nego maiorem.

QVÆSTIO III.

Verum materia signata quantitate sit principium individuationis, sumpta quantitate, non quatenus intrinsece afficit materiam, sed solum ut terminus connotatus per illam?

SECTIO I.

Sententia Adversaria proponitur.

PRIMA sententia celebris quidem inter Thomistas affirmat, principium individuationis esse materiam signatam sigillo quantitatis; hæc sententia tribuitur D. Thomæ 1. p. q. 1. art. 1. ad tertium, q. 50. art. 4. ad tertium, & q. 77. art. 1. & in 4. dist. 12. q. 2. art. 1. quæstioncula 2. & opuscul. 29. & tract. de ente, & essentia, & integro opusculo de principio individuationis, & alibi sæpe, imo ubicumque de principio individuationis substantiarum agit, semper illud revo-care videtur in materiam signatam quantitate, quam sententiam clare, & expresse omnes Thomistæ sequuntur, diversis tamen explanationibus discrepantes circa intelligentiam huius signaturæ, inter omnes tamen expositiones plausibilior hoc tempore existit Caietani explicatio, qui ait, materiam signatam quantitate non includere quantitatem ipsam intrinsece, sed ut terminum habitudinis materiæ ad ipsam; est enim materia natura sua capax quantitatis, sed ut sic non potest esse completum principium individuationis, quia est indifferens ad quancunque quantitatem; si-cut ad quamvis formam, per actionem autem agentis præviā ad generationem determinatur ut sit capax huius quantitatis, & non alterius, & illa ut sic dicitur esse individuationis principium; per quantitatem autem intelligitur hoc loco, non solum mathematica quantitas, ut sic dicam, sed physica, id est physicis qualitatibus, & dispositionibus affecta; ita mentem Caietani enucleavit P. Franciscus Suarez. tom. 1. mer. disp. 5. de unitate individuali, sect. 3. §. Secunda expositio, quam sententiam hoc modo tradidit Caietanus, de ente, & essentia, cap. 2. quæst. 5. quæ displicuit eidem Caietano (inquit Suarez) 1. p. q. 29. art. 1. & ideo alium invenit dicendi modum, si tamen alius est; ait enim non materiam, ut est in potentia ad hanc quantitatem, sed potius ut virtute præhabentem hanc quantitatem, hoc est quatenus est radix, & fundamentum huius quantitatis esse principium

individuationis; verumtamen non satis intelligitur, quid his verbis distinctum à priori explicatione significetur; quia materia in sententia Caietani, & aliorum Thomistarum non præhabet quantitatem in genere causæ efficientis, sed ab extrinseco agente fit, vel resultat à forma; solum ergo potest illam præhabere in genere causæ materialis, hoc autem nihil aliud est, quam habere illam in potentia receptiva, sed quod idem est, habere potentiam ad illam; sicut materia ut præhabens formam nihil aliud esse potest, quam materia ut est in potentia ad illam, seu potius ut est potentia receptiva formæ, quia non aliter præhabet, quam in genere causæ materialis; idem ergo est in præsentem unum, ac alterum propter eandem omnino rationem: ergo omnia illa verba materia ut fundamentum, ut radix, ut causa eodem revolvuntur; quia materia non est fundamentum quantitatis, nisi materiale, & passivum, nec est radix, nisi ut primum subiectum, neque causa nisi materialis quæ consistit in ratione potentiæ receptivæ: ergo illis omnibus verbis nihil aliud subesse potest, nisi potentia ipsius materiæ ad recipiendam quantitatem.

Neotericus quidam his verbis mentem Caietani explicat: meritorum mihi videtur subtiliter attigisse Caietanum 1. p. quæst. 29. ubi per materiam signatam quantitate intelligendum monet, non materiam pro ut est subiectum susceptivum proximum quantitatis, quia hoc habet median-te forma, cum accidentia non in materia prima, sed in toto composito subiectentur, sed quatenus materia est radix quantitatis, fundamentumque ipsius, in priori naturæ ad illam, imo quatenus radicaliter, & virtualiter est ipsamet quantitas per virtualem præcontinentiam eius; unde individuationem substantialem intrat quantitas formalis, tanquam terminus extrinsecus, causatus, & non tanquam intrinseca causa, & principium individuationis, quantitas vero pro ut radicaliter, & virtualiter præhabetur intra eandem individuationem substantialem est principium intrinsecum, & causa, quia nihil aliud est, quam ipsamet potentia materiæ substantialis identificata cum ipsa materia prima, pro ut est radix, & virtus causativa quantitatis, & consequenter pro ut connotat quantitatem ipsam formalem in sequenti signo naturæ habendam tanquam terminum suæ virtutis radicalis, & effectum ab illa originatum.

Probatur primo autoritate Aristotelis lib. 3. 4. met. cap. 6. tex. 42. ubi dicit ea esse unum numero, quorum materia est una, & lib. 7. cap. 8. tex. 18. formam in his carnibus, atque ossibus esse Socratem, & Calliam; sed præcipue lib. 12. metaph. cap. 8. tex. 49. ubi ex professo disputat de substantijs separatis, & de numero illarum, hancque statuit generalem regulam, quancunque sunt unius specie, & plura numero, materiam habent; ex qua inferit substantialem immaterialem, quæ est primum principium motus supremi corporis celestis, non posse multiplicari secundum numerum, sed esse unum tantum negative; hoc est essentialiter ex se omnino indivisum; discursus Aristotelis ad formam dialecticam constitutus sic est. Tota multiplicatio numerica in substantijs provenit à materia; sed substantia maxime separata, quæ est principium motus supremi corporis celestis omnino caret: ergo non potest